

L'Evangeli del Diumenge de Pasqua (Jo 20,1-9) ens explica dues corregudes: per començar, Maria Magdalena, després de veure que no hi havia la pedra que tancava el sepulcre del Messies, se'n va corrents a cercar «Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant» (20,2); tot seguit, aquests apòstols sortiren corrents per a comprovar què havia succeït amb el seu Mestre. Al principi, «corrien tots dos junts»; però, en un moment, «l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre» (20,4). Tot i així, el primer en entrar dins el sepulcre fou Simó Pere (20,6). Darrere seu ho va fer «l'altre deixeble, que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué» (Jo 20,8).

El nom de «l'altre deixeble» no apareix mencionat a la Sagrada Escripura, però tots coneixem la seva identitat. És el mateix apòstol que relata aquest episodi amb el seu característic estil literari: l'evangelista sant Joan. El jove pescador de Galilea, fill de Zebedeu i germà de Jaume, que fou cridat com un dels primers deixebles de Jesús (Mc 1,16-20) i que esdevingué un dels seus amics més propers. Hi ha dos gestos essencials que justifiquen aquesta darrera afirmació sobre l'apòstol Joan: el primer, quan «es reclinà sobre el pit de Jesús» durant el Darrer Sopar (Jo 13,25); i, el segon, quan es manté «al costat» de la Mare de Déu en les hores tristíssimes del Calvari (Jo 19,26).

Aquesta proximitat amb el Salvador i la Verge Maria permet entendre l'extraordinària profunditat teològica dels escrits de sant Joan que formen part del Nou Testament, a saber: el quart Evangeli, les tres cartes de la seva autoria i el Llibre de l'Apocalipsi. La lectura d'aquests textos fascina els cristians des de fa molts segles perquè —igual que succeí amb Simó Pere el dematí de Pasqua— el deixeble estimat «se'ns avança». L'evangelista Joan va sempre unes quantes passes per davant de la resta perquè és un coneixedor privilegiat dels secrets del Sagrat Cor de Jesús, on es troben tots els tresors de la saviesa i de la ciència. Per aquesta raó, la seva audàcia retòrica continua desafiant els millors exegetes i ens duu a nosaltres a rellegir constantment les seves paraules.

Dia 20 de juny del 1962, sant Joan XXIII es reuní amb els membres de la Comissió Central per al Concili Ecumènic Vaticà II per a agrair-los tota la feina feta al llarg del període preparatori. Durant el seu discurs, va fer aquest «suggeriment paternal»: «l'imminent Concili Ecumènic continua enriquint una literatura pròpia, agradable a l'esperit i digna de respecte. La seguim atentament i amb viva complaença. Però desitjaríem veure-us posar, juntament amb Nos, una esplèndida corona sobre aquestes lectures, com una exigència diària, per a exercitar la preparació particular per al gran i providencial esdeveniment del Concili. Es tracta de les pàgines de l'Evangeli de sant Joan. Llegiu i mediteu». En concret, el Sant Pare recomanà la lectura del pròleg —«Al principi existia el qui és la Paraula» (1,1)—, la paràbola del Bon Pastor (10,1-21) i el llarg sermó de la Cena (14-17). Continuà el Sant Pare el seu discurs: «a sant Joan, el deixeble estimat, li tocà immortalitzar les grans confidències de Crist als seus apòstols. Tot el missatge evangèlic palpita en aquelles pàgines sublimes», que «resplendeixen veritat i caritat. Són els elements indispensables per a una vida sacerdotal santa i santificadora, el mateix que per a tot bon cristià. Perquè ella proporciona llum, alè, exaltació a qui confia en Crist, amb la seguretat de la victòria de la seva Església, una santa, catòlica i apostòlica, aquí damunt la terra i per tota l'eternitat dels segles».

El passat Diumenge del Ram, a les pàgines d'aquest mateix diari, el poeta Ponç Pons recordava la frase més cèlebre de l'evangelista sant Joan: «Déu és amor». Ho repeteix almanco dues vegades en la seva primera carta (4,8 i 4,16), en la qual també afirma que «l'amor de Déu s'ha manifestat enmig nostre quan ha enviat al món el seu Fill únic perquè visquem gràcies a ell» (4,9). Per aquesta raó, el deixeble estimat també ens diu: «manteniu-vos en el Fill, i així, quan aparegui, estarem plens de confiança i no ens haurem de retirar avergonyits del seu davant el dia de la seva vinguda» (2,28).

Certament, la fe cristiana no és només creure que «Déu és amor», sinó creure que Déu s'encarna en Jesús de Natzaret i que Ell mor i ressuscita, com avui celebrem, per a expiar els nostres pecats (1Jo 4,10). És significatiu que el Messies comencés el llarg sermó del Darrer Sopar —lectura recomanada per sant Joan XXIII al principi del Concili— amb la frase que resumeix aquest repte plantejat als cristians de tostemps: «creieu en Déu, creieu també en mi» (Jo 14,1). Perquè, afegeix tot seguit Jesucrist, «jo soc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi» (Jo 14,6).

Després d'acabada la grandiosa octava que avui Diumenge comença, al llarg de tota la cinquantena pasqual, anirem escoltant a la Santa Missa diària passatges de l'Evangeli segons sant Joan: des del diàleg amb el fariseu Nicodem (dia 9 d'abril: 3,7b-15) fins a les escenes posteriors a la Resurrecció (dia 18 de maig: 21,20-25). És una oportunitat perfecta per a intentar comprendre —meditant amb atenció les «pàgines sublimes» que va escriure el deixeble que «s'avançà» el dematí de Pasqua— per què Jesús de Natzaret, el Fill de Déu, ens «estimà fins a l'extrem» (Jo 13,1).